

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás
	Szerző		Hely
	Cím <i>A „zri”-fiuk.</i>		Idő
	Forrás: <i>Pesti hírlap.</i>		Személy
	<i>Bp.</i>	<i>1913 11/26</i>	<i>(Köt. v. füz.)</i>

308

A „zri”-fiuk.

Unos-untig hallottuk már, hogy a mi szép Budapestünk ifjusága léha, könnyelmű, csirkefogó népség, de persze amolyan kedves, „édes” csirkefogó, aki e tulajdonságaival is szimpatikus. Meg kell adni, van ezekben a paradoxszerű jelzőkben némi tényleg rokonszenves jellegzetesség, de bizonyára nem magunkban állunk, ha úgy véljük: nem éreznők hiányát, ha ez is elenyészne.

Budapest társadalmának ugyanis az a tulajdonyomó többsége, amely nem jár mindig fogaton, vagy automobilon, lakájok kíséretében, mindinkább

kellemtlenebb és boszantóbb tudatára ébred annak, hogy a „kedves” csirkefogóból a legvérbelibb apache lett, az eddig csak becézgető jelző legvalódibb értelmében használandó és alkalmazandó. Hogy aztán ezek a nagyobbrészt divatosan kiöltözött apache-ok nem gyilokkal meg revolverrel inzultálják és terrorizálják a közönséget, ez épenséggel nem enyhít az állapotok már-már türhetetlen kellemetlenségén. Mert most tavasszal, midőn a meleg napfény, a langyos esték nagy tömegekben csalogatják ki a sápadt pesti népet a szabadba, nagyon, de nagyon sokan konstatálják majd elkeseredve, hogy ami tör és revolver nélküli „uri” apache-aink virtuskodásai által okozott inzultusok a kellemetlen és fájdalmas érzés intenzitását illetőleg, épen nem maradnak mögötte az amazok tényleges sebzéseinél.

E sorokat olvasva, a passzive érdekeltek, a kellemetlen reminiscenciák birtokosai minden bővebb kommentár nélkül tudják miről, helyesebben: kikről van szó. Azonban az avatlanok okulására adjuk a tényeknek következő rövidke ismertetését.

Mindenekelőtt a mi apache-unk disztिंगválandó a nyugati metropolisokban oly általános aszfaltbetyár tipustól. Léven ő az apache-sal szemben aránylag szelid és igen könnyen ártalmatlanná tehető alakja az utcáknak, annál is inkább, mivel egyedül csatangol, míg az igazi apache legalább is párosával, de többnyire csoportostul garázdálkodik. Garázdálkodásuk az ő házi felfogásukban ugyan nem más, mint egy kis szellemes szórakozás, — az ő jargonjukban — egy jó kis „zri”, melyen legfeljebb a smokk prudéria háborodhatik fel. Nézzünk egy esetet, hogy festenek ezek az ártatlan „zrik”, s hogy mulatnak őket, a zri-fiuk.

Tudni kell, hogy „préda-területeik” mindig az ugynevezett kedvelt családi szórakozóhelyek meg a közbiztonságosnak vélt látogatott sétaterek. Nos, eme helyek egyikén sétálgat, mondjuk egy, minden trágárság, sőt trivialitás szellőjéből és óva őrzött urileányka. Szerencsétlenségére azonban nagyon gyenge férfikisérettel. Értve ezalatt, hogy női hozzá tartozói mellett csak egy férfi van kíséretében s talán nem is valami respektust keltő megjelenésű. Egyszeriben a hátuk mögé kerülnek és kezdődik a zri . . . Fixirozás? Ezzel már nagyapáink szórakoztak. Más vér pezseg a zri-fiukban. Röpködnek az aperçu-k, telítve hamisítatlan pesti apache esprittel; persze minél hangosabban, hogy az adresszáltak teljességükben élvezhessék a már inkább félreérthetetlen, mint kétértelmű trágárságokat. Mert hát itt kezdődik a „zri” és a zri-fiu élvezete, amely élvezet azután azon arányban fokozódik mindinkább gyönyörűséggé, minél jobban pirul a „tyuk” és minél jobban pukkan a „pasi” . . . Ha azután a

„pasi” méltó felháborodásában felelősségre vonja a szórakozókat, akkor éri el persze a zri kulminációját, következvén a csattanója, a szó legvalódibb értelmében, a szenvedő fél természetesen ugyancsak a pasas marad.

E csattanós befejezés többnyire nemcsak a közönség asszisztálása mellett, hanem egyenest gaudiú-mára történik; hisz jól tudjuk, milyen kifinomult érzéke van a mi közönségünknek a jó viccek iránt és ha nincs benne kellemetlenül érdekelve, dehogy is rontaná el. Már pedig a zri — t. i. ahogy a kultiválói értelmezik — meg a vicc egy fogalom, forrása állítólag mindkettőnek a humor. Hogy aztán a közönségünk nem tud distinguálni a zri és az igazi jó vicc között, hát az nemcsak hogy nem bizonyítja az említett érzék kifinomultságát, hanem feltétlenül ez adja a talajt a zri-fiuk dicső kasztjának. Számtalan, a fent elmondotthoz teljesen hasonló lefolyású konkrét esetet tudnánk felsorolni, de, sajnos, egyre sem emlékezünk, melynél a közönség az áldozatok védelmére kelt és necsak mint hállás néző szerepelt volna. De most tessék elképzelni ezek után a találkozást az ilyen bandával kevésbé népes, esetleg néptelen, utakon avagy sétatereken az esteli órákban, pláne, valahonnan hazament a kései órákban. Nehogy tulságosan csapongó fantáziájuknak minősítettünk azok részéről, kiknek illetően kellemetlenségekben még nem volt részük, csak arra mutatunk rá, hogy az ez irányban csak kissé is tapasztalt hölgyek ugyancsak erősen óvakodnak, nagyobb és erősebb férfikiséret híján, a hangulatos és kellemes estéli sétáktól. Az a szerencsétlen pedig már egyenesen a nevetségességig naiv